

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาเลย เขต 2

แนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีจากหลักกฎหมาย

ประจำเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2568

ครูพานักเรียนเข้าโรงแรม “ผิวดินขำระบ” แม้ไม่มีหลักฐานล่องละเมิดทางเพศชัดเจน

คดีนี้เริ่มต้นจากข้อกล่าวหาว่า นายศักดิ์ดา(นามสมมติ) ข้าราชการครูผู้ถูกกล่าวหาได้พาเด็กหญิงบี(นามสมมติ) ผู้เสียหายซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าไปในห้องพักของโรงแรมเป็นเวลานานกว่า 2 ชั่วโมง เมื่อปี พ.ศ. 2551 อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา เห็นว่าพฤติการณ์ไม่ถึงขั้นล่องละเมิดทางเพศจึงเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 เดือน แต่ อ.ก.ค.ศ.วิสามัญฯ (ทำการแทน ก.ค.ศ.) เห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ได้พิจารณาเพิ่มโทษเป็น ไล่ออกจากราชการ โดยครูผู้ถูกลงโทษได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง โดยโต้แย้งว่าคำสั่งเพิ่มโทษไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระบวนการสอบปากคำผู้เสียหายและพยานซึ่งเป็นเด็กนักเรียนไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.ค.ศ.

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนว่า นายศักดิ์ดาได้พาเด็กหญิงบี เข้าโรงแรมสวนหิน เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2551 จริง ตั้งแต่เวลา 9.00 น. จนถึงเวลาใกล้เที่ยง และไม่มีเจตนาจะพาเด็กหญิงบีเข้าโรงแรมเพื่อล่องละเมิดทางเพศ แต่ต้องการจะหลบซ่อนคนรักของตนนั้น เห็นว่า แม้จะไม่มีพยานหลักฐานยืนยันชี้ชัดว่า นายศักดิ์ดาล่องละเมิดทางเพศเด็กหญิงบี แต่เมื่อพิจารณาถ้อยคำของพยานบุคคลที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ ทั้งไม่ปรากฏพยานมีเรื่องโกรธเคืองหรือเป็นการให้ถ้อยคำในลักษณะปรักปรำหรือกลั่นแกล้งนายศักดิ์ดา ประกอบกับพฤติการณ์ของเด็กหญิงบีหลังเกิดเหตุขณะอยู่ในสภาพชุดนักเรียนเสื้อปล่อยชายและร้องไห้ อีกทั้งโรงแรมก็เป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะในฐานะครูย่อมต้องมีสำนึกอันมากกว่าวิญญูชนทั่วไปว่าโรงแรมเป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสมที่ชายหญิงจะเข้าไปอยู่ด้วยกันสองต่อสองการที่ชายพาหญิงเข้าไปในโรงแรมสองต่อสองนั้น วิญญูชนทั่วไปย่อมเข้าใจได้ว่าล่องไปในทางชู้สาว ทั้งระยะเวลาที่นายศักดิ์ดาอยู่กับเด็กหญิงบีนานถึงสองชั่วโมงเศษ จึงมีน้ำหนักเพียงพอที่สนับสนุนให้เชื่อได้ว่า เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2551 นายศักดิ์ดาซึ่งเป็นข้าราชการครูได้พาเด็กหญิงบีเข้าโรงแรมเพื่อกระทำการล่องละเมิดทางเพศ

พฤติการณ์ของนายศักดิ์ดาจึงถือได้ว่า เป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน และกระทำการล่องละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าผู้เรียนนั้นจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบหรือไม่ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 94 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ดังนั้น คำสั่งเพิ่มโทษจากลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นโทษไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยที่สั่งยกอุทธรณ์ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

กรณีคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบปากคำพยานซึ่งเป็นเด็ก โดยไม่มีข้าราชการครูที่เป็นกลางและเชื่อถือได้ และบุคคลที่เด็กร้องขอหรือไว้วางใจเข้าร่วมในการสอบปากคำ ซึ่งเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. 2550 ข้อ 28 วรรคสอง ศาลฯเห็นว่า ข้อบกพร่องดังกล่าวมีผลเพียงทำให้ ถ้อยคำพยานที่เป็นเด็กเสียไปเฉพาะส่วนเท่านั้น แต่ยังคงรับฟังพยานหลักฐานอื่นเพื่อประกอบการพิจารณาได้ เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานแวดล้อมอื่นที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย (เช่น คำให้การของพนักงานต้อนรับโรงแรมและคณะครูที่พบเห็นสภาพผู้เสียหายหลังเกิดเหตุ) ก็มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าครูรายนี้ ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริง

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาว่า คำสั่งเพิ่มโทษจากลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงมีคำสั่ง พิพากษา ยืน ตามศาลปกครองชั้นต้นที่พิพากษายกฟ้อง

อ้างอิง: คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด [อ.945/2561]

จัดทำโดยกลุ่มกฎหมายและคดี

www.loe12.go.th

042-810905-6 ต่อ 20

นายสายันต์ ทองแท้ นิติกรชำนาญการพิเศษ, นางสาวดวงดาว แก้วกาญจน์ นิติกรปฏิบัติการ

SCAN ME

ขอขอบคุณข้อมูลจากเว็บไซต์สำนักงานศาลปกครอง

รายละเอียดกฎหมายที่เกี่ยวข้อง